

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: S. K.**, nar. „X“, státní příslušnost Bělorusko, t. č. neznámého pobytu, zastoupeného opatrovníkem Mgr. Janem Odvárkou, regionálním vedoucím Probační a mediační služby v Ústí nad Labem, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební č. p. 2/484, PSČ 400 01, **proti žalované: P o l i c i e Č R, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Masarykova č. p. 27, PSČ 400 01, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 9. 2015, č. j. KRPU-194055-24/ČJ-2015-040022-RD,**

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor Cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 9. 9. 2015, č. j. KRPU-194055-24/ČJ-2015-040022-RD, kterým bylo rozhodnuto, že žalobce se podle ust. § 129 odst. 1 ve spojení s ust. § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. 1. 2009, konkrétně podle Dohody mezi vládou České republiky a Rakouskou spolkovou vládou o předávání a přebírání

osob s neoprávněným pobytem, která byla podepsána dne 12. 11. 2004, v platnost vstoupila dne 9. 10. 2005 a publikována byla ve sdělení Ministerstva zahraničních věcí číslo 102/2005 Sb. a ve sdělení Ministerstva zahraničních věcí číslo 103/2005 Sb. Zároveň bylo rozhodnuto, že podle ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců se stanovuje doba zajištění na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce, které nastalo dne 8. 9. 2015 v 10.00 hodin.

V žalobě uvedl, že došlo k porušení ust. § 2, § 3, § 8 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), ust. § 123b, § 124b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce má za to, že v žalobou napadeném rozhodnutí je obsažena v nedostatečné míře úvaha, proč v daném případě nepostačilo ve vztahu k žalobci uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, namísto jeho zajištění. Žalovaná dle žalobce v žalobou napadeném rozhodnutí nijak nezohlednila a ani se nevypořádala se skutečnostmi, které by mohly vést k závěru o vhodnosti a dostatečnosti uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalobce je přesvědčen, že dané rozhodnutí je nepřiměřené i s ohledem na závažnost porušení zákona o pobytu cizinců, když žalobce neoprávněně pobýval na území České republiky po dobu několika málo hodin. Závěrem žalobce uvedl, že žalovaná nezjistila či nepřihlédla k některým podstatným okolnostem jeho případu, které mohly mít podstatný vliv na závěr o nezbytnosti jeho zajištění, což v konečném důsledku mohlo vést k nesprávné aplikaci ust. § 124b odst. 1 zákona o pobytu cizinců a k nepřiměřenému zásahu do práv žalobce.

Žalovaná ve svém písemném vyjádření k podané žalobě zrekapitulovala dosavadní průběh řízení včetně důvodů obsažených v žalobou napadeném rozhodnutí. Poukázala na to, že se v žalobou napadeném rozhodnutí zabývala dostatečně možností využití zvláštního opatření za účelem vycestování. V případě žalobce ovšem bylo zjištěno, že nemá na území České republiky žádné rodinné příslušníky ani blízké vazby, kde by mohl mít adresu hlášeného pobytu, zdržovat se tam a plnit povinnosti plynoucí z uloženého zvláštního opatření, dále že nedisponuje dostatečným množstvím finančních prostředků k možnému uložení finanční záruky spojené s pobytem na území České republiky. Vedle toho si byla žalovaná vědoma nelegálního pobytu žalobce nejen v České republice, ale i na území dalších států Evropské unie (Německo, Rakousko – v době rozhodování nebyly žalované známy skutečnosti o oprávněnosti k pobytu žalobce v Rakousku v rámci probíhajícího řízení o azylu), dále pobytu žalobce bez cestovního dokladu a bez víza. Žalobci tak nelze umožnit nelegální pobyt bez patřičných dokumentů k oprávněnosti pobytu na území České republiky a tedy i v schengenském prostoru a bez dostatečné finanční záruky na splnění povinností plynoucích z případného uloženého zvláštního opatření. Žalovaná rovněž přihlížela k tomu, že žalobce v minulosti spáchal protiprávní jednání, neboť sám žalobce tvrdil, že nikdy nevlastnil cestovní doklad, a tedy jeho pobyt v minulosti v České republice i jiných státech Evropské unie musel být alespoň v počátku zcela jednoznačně nelegální. Žalovaná v této souvislosti připustila, že žalobce před svým zadržením pouze přes území České republiky tranzitoval, avšak byl si plně vědom svého neoprávněného pobytu, neboť nikdy nevlastnil cestovní doklad. Jako opakovaný žadatel o mezinárodní ochranu si této skutečnosti musel být vědom, takže jeho tvrzení o tom, že se domníval, že mu k cestování po státech Evropské unie stačí pouhý rakouský řidičský průkaz, považuje žalovaná za účelové tvrzení, když sám žalobce uváděl, že i jeho pobyt v Rakousku je nelegální. Žalovaná při svém rozhodování zvážila opakovaný nelegální pobyt žalobce na území České republiky, takže jeho zajištění bylo zcela přiměřené vzhledem k závažnosti daného jednání žalobce a má jednoznačnou oporu

v právních předpisech. Závěrem žalovaná podotkla, že po zjištění, že žalobcova žádost o mezinárodní ochranu v Rakousku stále probíhá, bylo žalobcovo zajištění ukončeno a na základě projevu vůle žalobce se dobrovolně vrátit do Rakouska mu bylo umožněno se nenuceně do Rakouska vrátit ve stanovené lhůtě v rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a s ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila a žalobce nenavrhl ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třiceti denní lhůty po doručení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 8. 9. 2015 v 10.00 hodin byl žalobce převzat v rámci readmisní dohody od orgánů Německa z důvodu neoprávněného vstupu z České republiky do Německa bez cestovního dokladu a bez víza, když žalobce předložil pouze rakouský řidičský průkaz, se sdělením, že žalobce pobývá ilegálně na území Rakouska a nemůže být vyhoštěn. Z podání vysvětlení žalobce, stejně jako z jeho následného vyjádření jako účastníka řízení, vyplývá, že je občanem Běloruska, který se rozhodl před patnácti lety z vlasti odcestovat do České republiky, kde neúspěšně požádal o azyl. Poté po šesti měsících odcestoval do Rakouska, kde rovněž zažádal o azyl, přičemž řízení trvalo do roku 2009 s neúspěšným výsledkem. Po ukončení azylového řízení musel Rakousko opustit, což neučinil, a proto byl čtyři měsíce vězněn, poté si najal právního zástupce a v Rakousku stále pobíhá řízení o legálnosti jeho pobytu na území Rakouska. Žalobce nikdy cestovní pas nevlastnil, před svým zajištěním územím České republiky pouze tranzitoval do Německa, kam vezl dělníky za prací, s tím, že se domníval, že na svůj rakouský řidičský průkaz může cestovat po celé Evropské unii. Nemá žádné rodinné, ekonomické, kulturní ani společenské vazby na území České republiky, v Evropské unii nemá žádný majetek, má tam pouze přátele, v Rakousku má zajištěný podnájem. V Bělorusku žalobce již nebyl patnáct let, přičemž se tam nechce vrátit. U žalobce byla zajištěna hotovost ve výši 200 Euro.

V ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je uvedeno, že policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. 1. 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.

Podle ust. § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců mj. platí, že v případech, kdy předání cizince nebo dokončení jeho průvozu nelze uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, policie vydá rozhodnutí o zajištění cizince a umístí jej do příslušného zařízení pro zajištění cizinců.

V daném případě byl žalobce zajištěn za účelem jeho předání podle Dohody mezi vládou České republiky a Rakouskou spolkovou vládou o předávání a přebírání osob s neoprávněným pobytem, která byla podepsána dne 12. 11. 2004, v platnost vstoupila dne 9. 10. 2005 a publikována byla ve sdělení Ministerstva zahraničních věcí číslo 102/2005 Sb. a ve sdělení Ministerstva zahraničních věcí číslo 103/2005 Sb. (dále jen „Readmisní dohoda“). V čl. 5 odst. 1 readmisní dohody je přitom zakotveno, že každá smluvní strana převezme na základě písemné žádosti druhé smluvní strany státního občana třetího státu nebo osobu bez státní příslušnosti, která nesplňuje nebo přestala splňovat podmínky platné pro vstup nebo pobyt na území státu žádající smluvní strany, pokud je dokázáno nebo věrohodně doloženo, že tato osoba vstoupila na území státu žádající smluvní strany přímou cestou z území státu žádané smluvní strany poté, co pobývala na území státu žádané smluvní strany.

Předně soud uvádí, že se neztotožnil se žalobcovými námitkami, že v žalobou napadeném rozhodnutí je nedostatečná úvaha, proč v daném případě nepostačilo ve vztahu k žalobci uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, namísto jeho zajištění. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, a to konkrétně ze str. 5 až 6 jednoznačně vyplývá, že žalovaná v tomto směru činila úvahu, kterou i náležitě zdůvodnila. Ve vztahu k uložení zvláštního opatření dle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců, tj. zdržování se na předem oznámené adrese s pravidelným hlášením se u žalované nebo složení finanční záruky, žalovaná dovodila, že nejsou dány podmínky pro jejich uložení, s čímž se plně ztotožnil i soud. Ve vztahu k uložení zvláštního opatření v podobě zdržování se na předem oznámené adrese s pravidelným hlášením se u žalované [§ 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců] žalovaná zcela správně vzala v úvahu, že žalobce nemá na území České republiky rodinné příslušníky, přítele, ani blízké vazby, kde by měl adresu svého hlášeného pobytu, na níž by se zdržoval v rámci svých uložených povinností v rámci tohoto zvláštního opatření. K uložení tohoto opatření tak nebyly dány podmínky. Ve vztahu k uložení zvláštního opatření v podobě složení finanční záruky [§ 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců] pak žalovaná rovněž zcela správně vzala v úvahu, že žalobce nedisponuje dostatečnými finančními prostředky, které by byly jeho finanční zárukou spojenou s jeho pobytem na území České republiky. Ani k uložení tohoto opatření tak nebyly dány podmínky.

Dále soud uvádí, že neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem jeho předání na základě Readmisní dohody do Rakouska bylo nepřiměřené. Při učinění tohoto závěru soud přihlížel k tomu, že žalovaná po převzetí žalobce od německých policejních orgánů dne 8. 9. 2015 v 10.00 hodin v důsledku jeho neoprávněného vstupu do Německa neobdržela od rakouských policejních orgánů ke své žádosti ze dne 8. 9. 2015 o převzetí žalobce sdělení, že žalobce bude Rakouskem převzat ve lhůtě do 48 hodin na základě Readmisní dohody, dále že žalovaná v rámci správního řízení prvotně vycházela z toho, že žalobce ilegálně pobývá i v Rakousku, dále že žalovaná zjistila, že žalobce územím České republiky pouze tranzitoval do Německa, a to bez cestovního dokladu, který nikdy nevlastnil, a bez víza, dále že na území České republiky a Evropské unie nemá žádné rodinné příslušníky, příbuzné či blízké osoby, dále že k České republice nemá žádné ekonomické,

společenské a ani kulturní vazby. Stanovená třicet denní doba trvání zajištění se jeví soudu jako přiměřená, když dona pro převzetí cizinců Rakouskem je v současné době delší a činí tři

měsíce. Rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem jeho předání do Rakouska tak bylo přiměřené v důsledku minimálního dopadu do žalobcova rodinného a soukromého života.

V daném případě žalobce nemůže s úspěchem argumentovat tím, že jeho zajištění je nepřiměřené vzhledem k tomu, že na území České republiky pobýval neoprávněně pouze několik hodin. Žalobce by měl vzít v potaz fakt, že sám ve správním řízení uváděl, že nikdy nevlastnil cestovní doklad, přesto na území České republiky opakovaně protiprávně pobýval. V předešlých letech tak žalobce porušoval zákony České republiky, a to minimálně počínaje rokem 2000, kdy protiprávně přicestoval do České republiky. Po neúspěšném azylovém řízení v České republice pak rovněž protiprávně vycestoval do Rakouska, které následně odmítl opustit po neúspěšném azylovém řízení v roce 2009, přestože k tomu byl dle svých slov rakouskými orgány vyzván a dokonce byl za to uvězněn. Z právě uvedeného je zřejmé, že žalobce nectí zákony země, kde pobývá.

Závěrem soud uvádí, že neshledal, že by žalovaná neprovedla v případě žalobce náležitou individualizaci svého rozhodnutí, jak namítal žalobce. Soud má za to, že žalobou napadené rozhodnutí zcela odpovídá okolnostem daného případu, když bylo vydáno za účelem předání žalobce do Rakouska dle Readmisní dohody, jelikož uplatnění mírnějších donucovacích opatření by nebylo dostatečně účinné a naopak by bylo zcela neúčelné.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není z hlediska uplatněných žalobních námitek důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadovala.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 11. listopadu 2015

JUDr. Markéta L e h k á, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Jitka Richtrová